

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Iudicium vocalium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

in capite, ac non in armis potius addiderit: videlicet, quo vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem Lucianus, quum in secundo *Verarum narrationum* libro scribit, se vidisse boues quosdam, quibus cornua inserta non in fronte, quemadmodum reliquis, sed sub oculis. Idq; ita visum esse Momo. *P Tauri artificem deum.* Neptunum. Fabula notissima est ex eius scilicet Luciani *Hermotimo de Sæbis*, quam cõpendio recenset. Is enim Momi dentem in tauro effigiendo non vitauit. *Q* Ego vero huc utq;.] *C*onclusio, qua, ut à principio, rursus comendat orationem à re & effectu. *R* Ac certò admodum, sciteque.] *A*mplificatio effectus à simili & effusione. *S* Rhea corripuntur.] *M*atris deum sacerdotes haud obscure inuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur: id quod alijs itidẽ hominibus vsu non venit. *S*eneca *epist.* 109. Quisdam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, at acres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygij solens tibicinis sono semiuiri, & ex imperio furentes. *P*er semiuiros, Gallos, matris deum sacerdotes, intelligit.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ. IUDICIUM VOS
δικον. calum.

Martino Bolero interprete.

ARGUMENTVM.

Est autẽ lusus valde festiuus atq; elegans, ad exemplũ iudicialis actionis cõpositus. Queritur enim *αὐτῶ* de vi et iniuria facta, q̄ ab eo pluribus dictionibus spoliatur, et quã si de sua possessione deiciat. Exordio beneuolentiã captat simulatione modestiẽ, & excusando necessitatẽ suã, Deinde per translationẽ ad *ἑαυτ* venit, nullã literarũ suo loco & ordine mouendã esse. Hinc iudicibus admonitis, vt pro officio suo agant, & cæterarũ ordinẽ atq; dignitatem cuiusq; cõseruent: narra iunculã subingit, quẽ cõfirmationẽ causẽ continet. Hanc postea longa primũ enumeratione aliorum damnorum eidem sibi illatorũ amplificat: deinde etiã collatione modestiẽ suẽ, & illius petulantiẽ tũ erga se, tũ erga cæteros etiã homines, quã idẽ etiam hominibus inuisum ac detestabile sit docet

a IMPE-

ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ

Αριστάρχου Φαληρέως, Πρωτοψάλτου ἑβδομημισαβίου, γραφῶν ἕξ το τὸ σίγμα ὡς τὸ ταῦ, ἐπὶ τὰν ἐπιτηφωησίων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρεπῆς, ἀφ' ἧς ἄλλων λέγων πάντων τῶν ἐν διπλῶ ταῦ ἀμφερομένων.

a IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris, a thionē instituit sigma b aduersus tau, constitutis iudicibus septem vocalibus, de vi & d rapina, e spoliari se dicens omnibus illis vocalibus quæ duplici tau proferri solent.

Mεγχι μὲν, ὃ φωνήεντα δικασὰ ὀλίγα ἢ διπλῶν ἀποτρεῖται

ταῦ, καὶ ἀχρωμίζουσι τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταύρουσι ἕνθα μὴ δέ, ἢ βαρῆς ἔφερον τιν βλάβω, καὶ παρῆκον ἕνια τ' ἡγομίζωρον ἀπὸ τ' μετρίότητι ἕν ἴσμεν φηλάσθοντα πρὸς τὴ ὑμᾶς, καὶ τὰς ἀπας συλλάβας ἐπὶ ἡ ἕξ ἑσῶτον ἡκαὶ πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὡς ἐφ' οἷς ἡσύχα ἕπομαι, ἢ ἀγαπῶν, ἢ δὴ καὶ πλεῶν περὶ βιάται, ἢ ἀναγκάως αὐτὸ ἐνθυώ, νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις ἀλόγησιν ὑμῖν. διὸ δὲ ἢ μικρόν με ἐπὶ τῆς ἀπρόβλεψως ἐπέχεται τῆς ἑμαυτοῦ.

τοῖς

ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum nouistis. & Non auctem exiguus meus propter istam miseriam me inuasit.

Nam

Hactenus quidem, ὅτι iudices Vocales, non admodum graui iniuria affectus ab hoc tau, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat unde minime conueniebat, quod quidem dānū nō grauius tuli: nonnulla etiā quæ dicebātur, audiuisse me dissimulabam, propter modestiam, quā vos ipsi noctis me seruare cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquā verò ad tantam avaritiam & amentiam peruenit, ut non modò non contentus ἦς quæ ego sepe distulauī, verum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit ut accusem

nostrum nouistis. & Non auctem exiguus meus propter istam miseriam me inuasit.

τοῖς ἤρ' ἡλιπτοῦ μύθοις ἀεὶ τι
 μῆλον προσθεῖν, ἄρ' ἄλλω με
 τῆς οἰκείας ἀποθήσει χάρας,
 ὡς οὐλίγον δῆν ἰουχίαν ἀγα-
 γόντα, μηδὲ ἰν' ἡράμασιν ἀ-
 εθμῆσθαι, ἰν' ἴσω δὲ ἡσθῶν ἔ-
 φ' ὅβυ. δίκαιον οὐδ' ἔχ' ὑμᾶς, οἱ
 δικάζετε νῦν, ἀλλὰ ἢ τὰ νοι-
 πὰ ἡράματα ἔπερας ἔχειν
 ἴν' ἀφουανῶν, εἰ ἢ ἔξῃσαι το-
 ῖς βυλομύθοις ἀπ' ἡσθ' αὐτὰ
 τάξῃς εἰς ἀποστρίαν βιάζε-
 σθαι, ἢ τῷτο ἐπιτρέψετε ὑμᾶς,
 ἄρ' ἄλλω δῆν ἡσθῶν τι ἡρά-
 φῆται, ἔχ' ὅρῳ τινά πρόπον αἰ-
 σιωτάξῃς τὰ νόμιμα, ἰσ' οἷς
 ἰτάχθῃ τὰ ἡσθ' ἀρχὰς, ἔξῃ-
 σιν, ἀπ' οὐτὶ ὑμᾶς οἶμαι πο-
 τὶ εἰς τὸσῶτον ἀμυλείας τε καὶ
 παροράσεως ἔξῃν, ὡς ἐπι-
 πρέψαι τινὰ μὴ δίκαια. οὐτὶ εἰ
 ἡσθ' ἀφουανῶν ἢ ἀγῶνα ὑμᾶς,
 ἔμοι παραπλήσιον δῆν ἀδου-
 κημῶν. ὡς ἔθ' ἢ τῶν ἀλλων
 ἀνυπόησαν τότ' αἰ τόλμας,
 εὐθὺς ἀρξάμεθ' ὡν παρανο-
 μῶν, καὶ οὐκ ἄν ἐπολέμα με-
 χεῖ νῦν τῷ ἡσθ' ἀφουανῶν
 ἡσθ' ἀφουανῶν

initio statim cum coeperunt contra leges delinquere, esse re-
 pressa. neq; enim ligitaret ad hunc usq; diem ἡσθ' ἀφουανῶν
 disceptans

Nam cum prioribus iniurijs
 maiores semper addat, pror-
 sus me è domestica sede ex-
 pelleret, ita ut parū iam absit,
 dum ego ista dissimulo, quin
 ne inter literas quidem am-
 plius numerer, & in simili
 quodam verser metu. ^h Est
 itaq; æquū, non modò vos iu-
 dices, sed omnes etiam reli-
 quas literas huius doli curā
 gerere. Nam si, ut libet, uni-
 cuiq; licebit è suo ordine in
 alium violenter irrumperè:
 idq; vos, sine quibus nihil
 omnino scribitur, permiseri-
 tis: non video, quomodo sua
 quiq; ordines iura, iuxta quæ
 à principid constituti sunt,
 tuebuntur. Sed non existimo
 vos unquā ad tantā incuriā
 vel negligentā peruecturos,
 ut ea feratis, quæ cum æquo

& iure pugnant. Et ut vos
 certamen omiseritis, tamen
 mihi, qui iniuria affectus
 sum, negligendum non erit.

Atq; utinam aliarum quo-
 que literarum audacia ab-

ἔμφροιστῶν περὶ τῶν λιού-
 ρως, ἢ λιφαναλγίας. οὔτε τὸ
 γάμμα ἢ λάπα διηγωνίσ-
 το, ἢ ἐς χείρας μικρῶ δέσπῃ-
 ριτο ποικίλεις ἐν τῷ λιναχέω
 ἔπειρα φάλαρ. ἐπέπαυτο δὲ
 εἰν ἢ πῶς τὸ λάμβδα μαχόμε-
 νορ, τὸ μόνος ἀφαιρέσθον ἀ-
 τῶ, ἢ μάστιγα παραπέλλου, ἢ
 τὰ λοιπὰ δὲ ἄρ ἢ ῥέμει συγ-
 θρωσ ἄρ ἔδῃ παρὰ νόμ. κα-
 λὸρ ἢ ἔκαστορ μινδρ ἢ ἔστ-
 τυχῆκε τάξιος. τὸ δὲ ἔπειρα βῆ-
 νδρ ἐς ἄ μὴ χεῖ, λυοντός ἐπὶ τὸ
 δικασορ. καὶ ὁ γὰρ πρῶτῳ ἢ μὴ
 τὸς νόμους τέτος ἀγτυπίσας,
 ἔτε Κάδμῳ ὁ νοσιώτης, ἔτε
 Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, ἢ Σι-
 μωνίδῃ δὲ ἐνιοι πῶσάντισοι πῶ
 πῶ μίθεισιν τάντῳ, ἢ τῆ τάξί-
 μόνου. καὶ τῷ αὖ προειρή-
 βειθαοῦται, διείσασιν τὶ πρῶ-
 τορ ἔσασ, ἢ δούτερορ, ἀπὸ καὶ
 ποιότητας, ὅς ἔκαστορ ἡμῶν
 ἔχασ, καὶ δυνάμεις σω-
 δου. καὶ ἢ μὴ πῶ, ὁ δικασοῦ,
 πῶ μείζω δικάσασοι τιμῶν,
 ὅτι

disceptans de voce λιούρως
 ἢ λιφαναλγία. Neq; etiam
 τὸ γάμμα esset cum λάπα
 certamen: neq; tam saepe ad
 manus propè venissent in
 fullonia, de dictionibus γα-
 φείῳ ἢ λιναφῶ disceptantes.
 Quin cessasset etiā hoc γά-
 μα cū λάμβδα cōtendere, di-
 ctionem μόνος illi surripientis,
 imò suffurans. Adeoq; reli-
 quæ ite literæ quiescissent se-
 ditiones mouere cōtra leges.
 Est enim pulchrum, vnam-
 quamq; literam in eo ordinè
 què primū sortita est, mane-
 re: transcendere verò eò quò
 non oportet, eius est qui ius
 æquum soluit. Et qui primus
 vobis has leges finxit ἢ for-
 mauit, siue Cadmus fuerit
 ille insularis, siue Palamedes
 Nauplij filius (quanquā non
 nulli hanc prudentiam Simo-
 nidi tribuant) non ordinem
 tantū, per quem sua quibusq;
 literis præsentia dignitas
 firmiter permanet, definita
 runt: videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualis
 aites etiā ἢ virtutes quas habent singula nostrum, constitue-
 runt. Et vos quidem, ὁ iudices, honore affecerunt præcipuo,
 propterea

disceptat

ὅτι καὶ αὐτὰ δυνάσθαι φέρεται
 δα, ἡμιφύοις ἢ πλὴν ἐφ' ἑξῆς,
 ὅτι περὶ αὐτοῦ ἄς τὸ ἀναδιδῶναι
 δέτα. παρῶν ἢ ἐχάτῳ ἐνόμι
 σαν ἕκαστον ἕνα τὸ πάν-
 τῶν, οἷς ὁδὸν φωνὴ πρόσσι. καὶ
 αὐτὰ ἢ οὐδ' ἂν φωνήεντα φου-
 λάσθαι ἐοικὼς τὸς νόμοις τῶν.
 τὸ δ' ἢ τ' ζ' (ὅ γ' ἢ ἕκαστὸν χεί-
 ρονι ἐνομάσασα ῥήματα, ἢ ὅ κα-
 νῆται, ὁ μὰ τὸς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ
 ἑμῶν θύο σωτῆρα ἀγαθῶν, ἢ
 καθεκριντὸν ὀρθῶς, τὸ δ' ἢ ἄλ-
 φα, ἢ τὸ ν, ἢ αὐτὸν ἀνομιμον)
 ζ' οὐδ' ἢ τὸν ἡσυχῶν ἀδικῶν με-
 πλέω τὸ πάσι βίσι καὶ νόμοις,
 ὀνομάτων μὲν ἢ ῥημάτων ἀπε-
 λάσαι παρῶν, ἐκ δ' ἑξῆς ἢ ὁ μὲν
 σωθῆσθαι ἕμα καὶ προσέ-
 στωρ, ὡς μὴ ἐτι φέρειν πλὴν
 ἐκδοτικῶν πλοῦσι. ὅθεν δὲ
 καὶ ἀπὸ τινῶν ἀρξάντων, ὡς
 ῥα ἕκαστον. ἐπιδὴ μὲν ποτὲ
 Κυνέτωρ (τὸ δὲ ὅτι πολλὸν
 ἤνοιον ἐκ ἀφῆς, ἀποικον, ὡς ἐ-
 πὶ χαι λόγῳ, ἀδλωσίω) ἐπι-
 ρομῶν δὲ ἢ τὸ ὑπάρτιστον ῥῶν,
 εἰαμ ποτὲ φέρει nequeam. Verum iam tepus est dicere, unde & a quibus res iniiium sumpserit. Peregrinabat aliquando in Cybelo (id oppidulū est non iniucundū, colonia, sicuti fertur, Atheniensium) adducebam verò mecum fortissimum ῥῶν,

propterea quod vestro mar-
 te potestis sonum efficere.
 ¶ Semiuocales verò secundo
 loco dignati sunt, eo quod
 sine vestro accessu exaudiri
 nequeunt. Ex omnibus etiam
 literis, quibusdā omnium po-
 stemū locū decreuerunt, mu-
 tis scilicet & voce carētibus.
 Has itaq; leges per vos voca-
 les conseruari decet. ¶ Hoc
 verò τῶν (neq; enim possum
 ipsum turpiori nomine ap-
 pellare, q̄ quo nominari so-
 let, per deos) nisi duæ quædā
 s̄ bonæ ex vobis & aspectu
 decenti, ἀλφα scilicet & ψι-
 λῶν, se illi cōiunxisset, ne au-
 diretur quidē solū. ¶ Hoc, in-
 quā, mihi maiore vim quam
 velle vnquam literæ, inferre
 ausum est. Nā nominibus &
 verbis patrijs me extrudere,
 præterea ex ipsis etiā coniun-
 ctionibus & præpositioni-
 bus expellere tentat, adeò ut
 istam x̄ immodicam auariā
 ex vicis

φρόνοντο βέλτιστον. καὶ ἡ γό-
 μιλω δὲ παρὰ ἡωμοδιῶν τινι
 ποινῆ, Λυσίμαχος ἑκατὰ δὲ,
 Βοιωτὶ ὅ μὴ, ὡς ἰφάνης, τὸ
 γῆ ὅ ἀνικαθῶν, ἀπὸ μίσης δὲ
 ἀξιοῦσθι ληρωαὶ τῆς ἀπλι-
 κῆς. παρὰ τέτα δὴ ὅ ξυφ
 πλῶ ἢ τὰυ τῆς πλιονξίαρ
 ἰφάρα. μίχρη μὴ ἢ ὀλίγοις
 ἐπὶ χέραι τὴν ἀράκουτα ληρῶν,
 ἀπὸ πρῶ μὲ τῶν συγγενή-
 μῶν μοι, συνύθασαν ὡμίω
 σωτιθεραμῶν γραμμα-
 τῶν ἔτι δὲ τιμῶρον κῆ τὰ ὅ-
 μοια ἐπιστόμων, ἴσα τῶν τῆ
 ληρῶν κῆ οἷσθι ἡ μὲ τὸ ὅ-
 κοςμα κῆ ὅ σῶν τι ἰδανό-
 μιλω ἐπὶ αὐτοῖς ὀπότε ἢ κῆ ἐν
 τῆτων ἀρξάμων ἐτόδησον
 κατῆτρον ἑπῶν κῆ κατ-
 τυμα, κῆ πῆσῶν, ἔτα ἀπε-
 ρυθείασαν, κῆ βασίλιαν ὀ-
 σομάξαν, ὅ μὲ πῶς ἐπὶ ὅ-
 τοῖς ἀγανακτῶν, κῆ πῆμπα-
 μα, δὲ λῆδὸς μὴ ὅ χέονα κῆ
 τὰ ὄνκα τῆκα τις ὀνομάσῃ.
 καὶ μοι πῶς Διὸς ἀθυμοῦσι
 κῆ με-

pudore, βασίλιαν quoq; nominare : haud leuiter sum cōmo-
 tus, ὅ ira accensus, timens ne quis temporis successu etiā ὄνκα
 τῆκα appellet. Oro autem vos per Iouem, vt mihi indignanti,
 ὅ F iusta

ex vicinis meis optimum. Di-
 ueriebam verò ad Comicum
 quendam poëtam, huic nomen
 erat Lysimachos : ὅ à maio-
 ribus, quantiū apparebat, ges-
 nere erat Boeotius : sed tar-
 men de se dici volebat, quòd
 in media Attica natus esset.
 Apud hunc hospite ego huius
 τῶν A auaritiam deprehendi.
 Equidem cū haecenus paucis
 quibusdam manus intulisset,
 docedo Β τὴν ἀράκουτα, pris-
 uans me meis cognatis, ex-
 stimabam eam esse consueta-
 dinem C literarum, quæ vnà
 mecum essent educatae. Prae-
 tered cū D τῆμῶρον ὅ si-
 miles quasdam voces mihi
 detraxisset, diceretq; eas
 esse suas, audiebam patienter,
 nec vehementer admo-
 dum me ea res mordebat :
 verum cū ab eis inuenim
 sumpsisset, atque postea au-
 sum esset etiam dicere κατῆ-
 τρον ὅ κάλυμα, ὅ Β πῆ-
 τῶν : deinceps abiecto omni

ὁ μάρτυρον ἀποσάσαντι, καὶ
 πᾶσαν ἀφρομένην τὴν σμύρ-
 ναν, μήτε ἔξυ, πᾶσαν παρα-
 βάντισαν ἔχοντι, καὶ ἄσπρα-
 φία τ' ἰστῶν ἔχοντι, Θυκυδί-
 δην σύμμαχον. Ὁ δὲ γὰρ γέ-
 τοι ἕως ἔφω νοσῶσαντι συγγνώ-
 μῃ, καὶ παρ' αὐτῷ φυλάσαντι
 ἕως τὰς μυρρίνας, καὶ πᾶσαν
 τιμὴν ὡς τὸ μολαχολίας
 ἐπιλόφους ἕως ἔφω τοῖστον.
 τὸ δὲ τῶν τοσοοποῶν, ἕως
 φύσας βίαν καὶ πῶς τὰ νο-
 πᾶ. ὅτι δὲ δὲ τῶν ἄτων ἄ-
 πσχιτὸ γράμματων, ἀλλὰ
 καὶ τὸ δὲ δὲ, καὶ τὸ δὲ δὲ, καὶ
 τὸ δὲ δὲ, μικροῦ δὲ πᾶντα
 ἠδὲ κίκα τὰ σιχῆα, αὐτὰ μοι
 ἕατα τὰ ἀδικηθέντα γράμ-
 ματα, ἀξίως φωνήσας δι-
 κασαί, τὸ μὲν δὲ δὲ, ἄ-
 φείλιτό μοι τὴν ἐνδεδέχασιν,
 ἐνδεδέχασιν ἀξιούμην δὲ δὲ
 παρὰ πᾶντας τοὺς νόμους
 τῶν δὲ δὲ ἕρποντος, καὶ τὸς
 ἕως πᾶντας τὰς τριχὰς τιμῶν.
 Ἐπιτὸ δὲ ἠοροκώδους ἐστὶ
 πῶδα τῶν ξύλα τὸ σπιρίαν,
 καὶ σπᾶν.

quae mihi μάρτυρον abstu-
 lit, & totā M σμύρναν surri-
 puit. Nec ipso etiā ξυ omnia
 fœdera & pacta rumpenti,
 litem intendi, ipso etiā Thu-
 cydide opem illi ferente.
 Etenim vicino meo ἔφω ve-
 nia danda, quod morbo af-
 fectum sit, & meas apud se
 μυρρίνας id est, myrtus, plan-
 tārit: & quod melancholias
 malo laborans, me in faciem
 percussit. Et talis quidem
 litera sum ego. Hoc verò
 ταῦν quàm sit natura violen-
 tum aduersus reliquas omnes
 literas, & quàm à nullis
 omnino abstinerit, conside-
 remus. Sed & δὲ δὲ & δὲ δὲ
 & δὲ δὲ, & propè omnia li-
 terarum elementa iniuria af-
 fecit. Accerse mihi N læsas
 literas. Auditis, O vocales
 iudices, P ipsum δὲ δὲ di-
 cere: Surripuit mihi meam
 ἐνδεδέχασιν, pro qua vult
 ut dicatur ἐνδεδέχασιν: quod
 sanè contrarium est omni-
 bus legibus. Auditis vocife-
 rari δὲ δὲ, & Q capiti capillos euellere, eo quod priuatum
 est cucurbita. Auditis ipsum etiam ἕτα suis vocibus σπιρίαν
 f. & σπᾶν.

καὶ σαλπίζω, ὡς μὴ κεί ἀπό
 ἔξαινα μὴδὲ γυψίζω. τίς ἄρ' ἰδ-
 τῶν ἀνασχολῶ; ἢ τίς ἔξαρκί-
 σαι δίνω πῶς τὸ πονηρότατον
 τυτὶ ταῦτ', ἰδὲ ἄρα αὐτὸ ὁμόφυ-
 λον τῶν σοικείων μόνον ἀδι-
 κῆ γυψί, ἀπὸ ἡδύης πῶς τὸ
 ἀνθρώπων μεταβλητικῶν, τοῦτι
 τὸν τρόπον. ἢ γὰρ ἐπιπέτα γε
 αὐτὸς κατ' ἀπὸν φέρωσα ταῖς
 γλώσσαις. μάταιον δέ, τὸ δικά-
 σαι μὴ ἀξύν γάρ με πάριον τὰ
 τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀ-
 νίμνησαι περὶ τῶν γλώσσων, ὅτι
 καὶ ταύτης μετὸ μίρον ἀπὸ
 λασε, καὶ γλώττων ποτὶ πῶ
 γλώττων, ὃ γλώττων ἀληθῶς
 νόσημα τῶν ἀπὸ μὴ ἀβύθου
 πάριον ἵκναι, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς συναγορώσα, πῆρ ἄρ' εἰς
 αὐτὸς πημιμικῆ. δισμοῖς
 γάρ τισι σπιδλῶν ἢ σπαράττω
 αὐτῶν πῶ φωνὴν ἐπιχερῆ ἢ
 ὁ μὲν τι κελόριδων, κελόν
 εἶπῶν βέλεται καὶ δὲ παρα-
 σπασθῶν, τὰ δὲν ἀπὸ αὐτῶν ἀ-
 ναγκάσθ', ἢ ἀπασι προδρία
 ἔχων ἀξιοῦ. πάριον ἔτερον
 περὶ λῆμματα ἡραγεται,
 τὸ

sidentia obtinere. Rursum alius

ὁ σαλπίζω spoliatum esse:
 adeo ut ne γυψίζω quidem, id
 est, mutire, illi porro liceat.
 Quis ista, quaeso, ferat? aut
 quae poena satis magna erit
 tam scelestio? Verum hoc non
 tantum cognatum sibi elephanti-
 num genus laedit, sed iam ad
 homines etiam iisdem moribus se-
 contulit. Neque enim permittit
 R ut recta ferantur linguis.
 Imò verò, iudices interime-
 nim res humanae rursus me
 admonuerunt γλώττων, id est,
 lingua. nam expulsam me hac
 quoque parte, γλώττων facit
 γλώττων. O' reuera linguae
 S perniciosus morsus τῶν. Ve-
 rum rursus me conferam ad
 illud quod ceperam, atque ho-
 mines defendam in ijs T in
 quibus aduersus eos delin-
 quit. Nam conatur illorum vo-
 ces quibusdam vinculis con-
 stringere ὁ discerpere, ita ut
 si quis pulchrum quidpiam
 videns, id κελόν appellare
 velit, hoc τῶν statim irruenti,
 τὰ δὲν ipsum dicere cogit.
 adeo cupit in omnib. v pra-
 quispiā dicit X πρὶ λῆμματα,
 id est,

ὅδ' ἔτλημον γὰρ ὄχι ἀλη-
 θῶς τλημα ποιήκει τὸ κλη-
 μα. ἢ ὁ μόνον γι τὸς τυχόν-
 τας ἀδικεῖ, ἀπ' ἡδὴ ἢ τῷ με-
 γάλῳ βασιλεῖ, ὃ ἢ γλυ ἢ θά-
 λασσαρ εἶξαι φασί, καὶ ἂν τ
 φύσως ἐκσιῶαι, τὸ ἢ τὸ τῷ
 ἐπιδοῶσαι, ἢ λῦρον αὐτὸν ὄν-
 τα, τῶρον τινα ἀπικησιν. ἔτω
 ἢ οὐ ὄφρ' ἐς φωνίῳ ἀνθρώ-
 πος ἀδικεῖ, ἐργῶ ἢ πῶς; κλά-
 ειρ ἀνθρώποι, καὶ πλὴν αὐτῶν
 τυχλῶ ὁ δὲ ῥορταί, καὶ κλάδω
 ἡ ἀπαρῶνται ποτακίς, ὅτι τὸ
 τῶ ἐς τὸ τῶν σπικίων γῶ
 παρῶ γαί. τῷ ἢ τὸ τῶ σῶμα
 φασί τὸς τυράνους ἀκολεθί-
 σαντας καὶ μιμησάμενος αὐ-
 τῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήμα-
 τι δίδω τὴν ζύλα πλῆθιναντας
 ἀνθρώπος ἀνασκολοπίσαν ἰπ-
 αὐτὰ ὄφρ' ἂν τὸ τῶ, καὶ τῷ
 τυχύματι τῷ πονηρῶ πλὴν
 πονηρῶν ἰπωνυμίαν σὺνελ-
 θῶν. τῷ τῶ ὄφρ' ἀπάντων ἐνικα,
 πῶσων θανάτων τὸ τῶ ἀξίον
 εἶναι νομίστη; ἐγὼ ἢ ἢ οἶμα
 ἀδικίως ἔξ ὁ μόνον ἐς πλὴν ἢ
 τῶ τιμωρίαν ἰπλάπιδαι,

id est, de palmite: hoc verò,
 (est enim reuera τλημον, id
 est, miserū) τλημα facit, quod
 erat κλημα. Et quidem γ non
 plebeios tantū homines iniu-
 ria afficit, sed iam etiam mā-
 gno illi regi, cui fama est
 ipsam terrā & mare cefisse,
 atq; Z naturas suas reliquis-
 se, insidias tendit, & ex ipso,
 cum a λῦρ & sit, τῶρον que-
 dam efficit. Atq; in hunc mo-
 dum vocem hominum ledit.
 Quomodo verò re ipsa &
 opere eosdem ledat, audite.
 Plorat homines, atq; sua for-
 tunæ vices dflent, atq; ipsum
 sæpe Cadmū execratur, quod
 τῶ in literarū genus indux-
 rit. β Atiunt enim tyrannos
 γ eius literæ corpus secutor,
 atq; figuram imitatos, postea
 simili figura ligna fabricaf-
 se, in quibus homines suspen-
 dant: atque ex hoc huic tam
 perniciose fabricæ ἢ pelsi-
 mum nomen obuennisse. Pro-
 pter ista omnia quot mor-
 tibus ipsum τῶ dignum esse
 iudicatis? Ego quidem exi-

stimo, meritò hoc solum ad supplicium ipsius τῶ relinqui

τὸ τὸ σχηματὶ τὸ αὐτὸ τὸ
 διπλῶν ποσῶν, ὃ δὲ σαυρὸς
 εἶναι, τὸ τὸ τὸ μὲν ἰδύμιον
 γίνεσθαι, τὸ δὲ ἀνθρώπων ὄνομα.
 μάστα:

ut pœnam in sua illa figura
 sustineat, propterea quod
 crux ab ipso fabricata est,
 & ab eo nomen illi homines
 imposuerint.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

Lvcianus hic ludens inducit *στυγία* ad disquisitionem
ταῦ vocans ac coarguens, quod furatium exerceret
 ac aliena violenter inuaderet. Apud Atticos & Dotes
 frequenter ac ex plerisque dictis omnibus e ectum, in suum
 locum *ταῦ* se nullis comitijs suffecerit, Obicit in super. q.
 vinculis quibusdam vocem humanam intorqueat, ac di-
 lacerare conetur. Exhibet enim ut cætera mutæ ori non
 nihil inter pronuncian dum negotij. Concludit tandem
 ipsum *ταῦ* videri dignum, quod in id cõtoleretur, quod
 ipse exprimeret figura. T autem litera longa & suspen-
 dioforum imago cruce[m] efficit Tum *σαυρὸν* per *ταῦ* tur-
 cam & paubilum designari probant Grammatici.

[a IMPERANTE Aristarcho.] *Abis* inuenitur apud iu-
 dices vocales imperante Aristarcho Phalereo grammatico, qui
 tantum sibi in Homeri pœnase permisit, ut verus quos vellet,
 velut supposititios paritur, ab Homeri familia submoreret. Po-
 de etiam hodie Aristarchos vocamus alienorum scriptorum cen-
 sores. Ouid. de Ponto:

Corrigere at res est tantò magis ardua, quantò
 Magnus Aristarcho maior Homerus erat.

b Aduersus *ταῦ*.] in iudicium vocalis, quod multarum li-
 terarum locum occuparet. contendit enim cū *ταῦ*, quod multis in
 dielionibus pro *στυγία* ponatur. c Iudicibus.] iudicibus
 & iudicio præsidensibus ad clepsydram. d Rapina.] pecula-
 tio. e Dicens spoliari se.] Querens se inde perpetuò extur-
 bari ubi *ταῦ* geminatum scribereiur. f Hactenus.] Exor-
 dium à simulatione modestiæ, & excusatione necessitatis. g Non
 autè exiguus mecus.] Amplificatio à futuro periculo. Nam
 prorsus

prorsus ingens timor me habet, ne ijs contumelijs allidar omnino, atq; opprimar, eiq; literarum albo penitus explodar. h Est itaque æquum.] A translatione. Par est publica securitatis rationem habere. i Atq; vtinā aliarū.] Exemplū damni antea alij, quoq; illari. k De voce] *στωρεας*.] *ἄει τῆ στωρεως*. i. de pumice & re ad exierendos expoliendosq; libros apta. l *κεφαλαργίας*] i. capitis dolore. Attici vocant *κεφαλαργίαν*.

m Ad manus venissent.] manus conseruissent. n Est enim pulchrū.] Locus communis. Satis enim est cuiq; iura pelliculam & fo iuā suā se cōtinere, quam translire meas, iura & æquum soluere. o Cadmus Insularis.] Phœnix, fertur suæ ætatis hominibus ingenij acumine præcelluisse, vt qui & sedecim literas primus omnium in Græcicam è Phœnica attulerit *α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ*. His Palamedes Nauplius Troiano bello quatuor adiecit *ξ. θ. φ. χ.* & totidem Simonides Syracus. medicus *ζ. η. ψ. ω. ρ*. Et vs quidem, ô iudices.] vocales namq; sunt, quæ sonātiore quadam voce, eaq; libera, atq; impromiscua cæteris omnibus antecellunt. q Semiuocales.] à vocalibus enim incipientes, vocē per se plenā efficere nō p̄sūnt: propterea quod in se ipsas desinant. Sic haud multa ope subnixæ exaudiuntur. r Hoc verò π̄v.] Propositio. Dicitur enim lō-ga litera siue crux, & suspensioforum imago. s Bone ex vobis & aspectu decenti.] Insignes, egregiæ, eximig. t Ne audiretur.] Ne audiri quidem potuisset. u Hoc, inquam, mihi maiorem vim.] Melon: è præ cæteris ausum est offendere.

x Immodicam auaritiā.] tantū iniuriarū. y lam tempus est dicere.] Narratio continens causæ confirmationē. lam tempus admonet, vt à quibusdā exordiar. z Sed tamen de se dici volebat.] Sed qui ob dicendi elegantia è media Attica dici possit. A Auaritiā deprehēdi.] primum arrogantiam & perniciā. B *πενταεξήκοντα*.] Aristoph. pro *πενταεξήκοντα*. i. quadraginta. C Literarū.] coalitarū. & quæ vnā neci essent educat. D *τῆμερον*.] Atticè pro *σήμερον*. i. hodie, ex τῆ articulo & *ήμερον*. i. die Aristoph. in Pluto. E *Πίττω*.] pro *πίσσω*. i. picē, refiā. F Iusta ira commoto.] Amplificatio confirmationis, à magnitudine iniuriæ, quā præcedentium enumeratione amplificat. G Abstulerat.] Interceperat. H Interdicente.] Re-

clamante. I ὕμνητος.] Hymetum florentissimum ac melluosissimum Attica montem mihi ademit. K Thessalia.] Gracia & aduersarii proteruitatis. Vos autem ipse locupleuissimum aff're potestis mea comitatis atq; humanitatis testimonium, quae aduersus Graecia nunquam dicam conscripse, neque ipso ἔθ' negotium feci. Quamuis auxiliarem assertoremque Thucydidem habeat. M οὐδένως.] Myrrham & lachrymam Arabica a boris, de qua Diosc. lib. 1. cap. 78. Theophr lib. 4. hist. plant. Ζεῦενα dicitur; μύρρα. N Laesas literas.] Quae iniuriam accipere. O Vocales iudices.] A testimonij aliarum.

P Ipsum δ' ἄκου.] Quid conqueratur. Corinthus de Attica dialecto agens, proprium fuisse Atticorum ait, εὐδελίχθω εὐπυλίσθω vocare, his verbis: τὰς μύρρας καὶ μύρρα καὶ λέγεται (de Atticis loquitur) καὶ τὸ σελίξω σελίθω καὶ τὸ εὐδελίχθω εὐπυλίσθω. Dores ζ in cel. solunt, & pro σελίξω. i. fistula canere, sibilare σελίθω dicunt, & pro σελίθω, id est, clangere, buccinari σελίθω. εὐπυλίσθω per τ pluribus probatur, de quo Bud. in Asse, qui dici putat quasi τὸ εὐπυλίσθω σιωχλώ. i. perfecti corporis comprehensionem. Arist. lib. 2. de gen. anim. cap. 1. Gaza lib. 1. c. 16. de caus. plant.

Q Capiti capillos euellere.] Gestus est grauius indolentium & indignantium. Homer. Odys. κ. R Vt recta ferantur linguis.] Eos facile & recte linguam explicare.

S Perniciosus morbus.] Pernicies. T In quibus aduersus eos delinquit.] Causam suam probabilem facit ex his quae idem τὸδ etiam in alios peccat. V Praesidentiam obtinere.] Primas partes vindicare. X ὄζει κλίματ' &.] de palmitē, pampino. Gazae inernodium & sarmenti fasciculus dicitur. Arist. lib. 5. anim. Y Non plebeios tantum homines.] amplificatio à personae qualitate. Z Naturas suas reliquisse.] quae eorum naturam immutauit a Cūm καὶ & sit.] Et cum ei Cyrus & omen indium sit, in τὸ ἔργον quendam ferum animal transformare nititur. β Atiunt enim Tyrannos.] Antiquis Reges tyranni sunt nuncupati. King 4. Aeneid. Nomadumque tyranni Odere. & 6.

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse tyranni.

In bonam partem consule Seruium, Quid. 11. Metam. Laomedontem Phrygia tyrannum vocat, nomine pr scis non inuiso, quòd à Syris Chaldaeisque, quorum lingua sit antiquissima, manasse videtur, à quibus principes & potentes Turanum appellantur. & Eius literæ corpus.] Hinc est quòd Maro nò Gallicam pro cruce festinè dixit, & symbolicòs. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem tòd literæ formare. A Pessimum nomen.] Ex hac & nefario artificio nefariam crucis & patibuli nuncupationem profectam constat. ε Propter ita.] Epilogus.

TIMON, H MI.

τῶν πῶν.

TIMON, SIPE

Misanthropos.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo de diuitiis tractatur, quis scilicet verus diuitiarum vsus sit, & quomodo retineantur, quibus potissimum obueniant, & quales reddant possessores. Occasio dialogi à persona Timonis sumpta est, quem Athenienses, quòd inhumanus planè esset, hominumque congressus ac societatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, Misanthropon appellârunt: cuius mortui quoque sepulchrum (vt scribit Suidas) inaccessum & iniuium factum fuit: cum mare, tanquam ipsum quoque perosum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partem vbi sepultus erat, à reliqua abstractam seclusisset. In quo & tale epitaphium inscriptum fuisse fertur:

Hic iaceo, vita miseraq; inopiq; solutus:

Nomen ne queras, sed malè iure peri.

Huic igitur Timoni sines reddi & diuites, videtur intelligere velle Lucianus: vt pote quos diuitiæ & fastuosos & insolentes & planè barbaros efficere consueverunt. Fingit autem ab initio diuitem fuisse, sed ob liberalitatem, & quòd absq; iudicio in quosuis benignus esset, ad paupertatem redactum esse. Quam rem cum